

" মৰমৰ সন্তানসকল – সময়ে সময়ে জ্ঞান সাগৰৰ ওচৰলৈ আহা , জ্ঞান ৰত্নৰ সামগ্ৰী ভৰপূৰ কৰি আকৌ বাহিৰলৈ গৈ বিলাই দিয়া ,
বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি সেৱাত লাগি যোৱা "

প্ৰশ্ন: সকলোতকৈ উত্তম পুৰুষাৰ্থ কোনটো, কেনেকুৱা সন্তান পিতাৰ অতি মৰমৰ?

উত্তৰ: কাৰোবাৰ জীৱন গঢ়ি তোলা, এয়া অতি শ্ৰেষ্ঠ পুৰুষাৰ্থ। সন্তানসকল এইটো পুৰুষাৰ্থতে লাগি যাব লাগে। কেতিয়াবা যদি কিবা ভুল হৈ যায় তেতিয়া তাৰ প্ৰতিকাৰ হিচাপে খুব সেৱা কৰা। নহ'লে সেই ভুলে অন্তৰ দক্ষ কৰি থাকিব। পিতাৰ জ্ঞানী আৰু যোগীসন্তানহে অতি মৰমৰ হয়।

গীত: যি প্ৰিয়তমৰ সান্নিধ্যত থাকে ... (জ ' প্ৰিয়া কে সাঠ হে ...)

ওঁম শান্তি। সন্তানসকলে বুজিব পাৰে যে সন্মুখত মুৰুলী শূনা, টেপত মুৰুলী শূনা বা কাগজত পঢ়াৰ মাজত পাৰ্থক্য নিশ্চয় আছে। গীতটো কোৱা হয় - যি প্ৰিয়তমৰ সান্নিধ্যত থাকে.... বৰষুণতো সকলোৰে কাৰণে হয় কিন্তু সান্নিধ্যত থাকিলে পিতাৰ ভাৱ-ভংগীক বুজাত, ভিন্ন-ভিন্ন নিৰ্দেশনাবোৰক জনাত বহুত লাভ হয়। কিন্তু এনেকুৱাও নহয় যে কোনো আহি ইয়াতে বহি যাব লাগে। সামগ্ৰী ভৰপূৰ কৰিলে আৰু গৈ সেৱা কৰিলে। আকৌ আহিল সামগ্ৰী ভৰপূৰ কৰিবলৈ। মনুষ্যই বস্তু কিলে, বেচিবৰ কাৰণে। বেচি আকৌ বস্তু লৈ আহে। এয়াও জ্ঞান-ৰত্নৰ সামগ্ৰী। সামগ্ৰী ল'বলৈতো আহিব নহয় জানো। কিছুমানে বিলাই নিদিয়, পুৰণা সামগ্ৰীয়ে ৰাখি থয়, নতুন ল'বলৈ নিবিচাৰে। এনেকুৱাও অবুজন আছে। মনুষ্য তীৰ্থলৈ যায়, তীৰ্থতো নাহে কিয়নো সেয়া হৈছে জড় চিত্ৰ। এই কথাবোৰ সন্তানসকলেহে জানে। মনুষ্যইতো একোৱে নাজানে। বহুত ডাঙৰ-ডাঙৰ গুৰু লোকসকলে শ্ৰী শ্ৰী মহা মাণ্ডলেশ্বৰ আদি জিণ্ডাসুসকলক তীৰ্থলৈ লৈ যায়, ত্ৰিবেণীলৈ কিমান যায়। নদীলৈ গৈ দান কৰাটোক পূণ্য বুলি ভাবে। ইয়াত ভক্তিৰতো কথাই নাই। ইয়াততো পিতাৰ ওচৰলৈ আহিব লাগে আৰু সন্তানসকলে বুজি লৈ আকৌ বুজাব লাগে। প্ৰদৰ্শনীতো মানুহক বুজাব লাগে। এই ৪৪ জন্মৰ যি চক্ৰ লগায় সেয়াতো সন্তানসকলে জানে, সকলোৱে নলগায়। এই ক্ষেত্ৰত বুজাবলৈ বহুত যুক্তিৰ প্ৰয়োজন। এই চক্ৰতেই মনুষ্য বিভ্ৰান্ত হয়। বৃক্ষৰ বিষয়েতো কোনেও নাজানেই। শান্ত্ৰতো চক্ৰ দেখুৱায়। কল্পৰ আয়ুস চক্ৰৰ পৰা ওলায়। এই চক্ৰতে সকলো বিভ্ৰান্তি। আমিহে সম্পূৰ্ণ চক্ৰ লগাওঁ। ৪৪ জন্ম লওঁ, বাকী ইচ্ছামী, বৌদ্ধি আদি তেওঁলোকতো পিছত আছে। আমি কেনেকৈ সেই চক্ৰত সতো, ৰজো, তমো অৱস্থাৰ মাজেৰে পাৰ হৈ আহো - সেয়া গোলকৰ চিত্ৰত দেখুওৱা হৈছে। বাকী যিসকল ইচ্ছামী, বৌদ্ধি আদি আহে তেওঁলোকক কেনেকৈ দেখুওৱা হ'ব? তেওঁলোকতো সতো, ৰজো, তমো অৱস্থাত আছে। আমি আমাৰ বিৰাট ৰূপো দেখুৱাও - সত্যযুগৰ পৰা ধৰি কলিযুগলৈ পুৰা পৰিক্ৰমা কৰো। টিকনি হৈছে ব্ৰাহ্মণৰ, আকৌ মুখে সত্যযুগক, বাহুৱে ত্ৰেতাক, পেটে দ্বাপৰক সূচিত কৰে আৰু ভৰি শেষৰ পিনে ৰাখে। আমাৰতো বিৰাট ৰূপ দেখুৱালো। বাকী অন্য ধৰ্মৰ সকলৰ কেনেকৈ দেখুওৱা হ'ব? সেয়াও যদি আৰম্ভ কৰো তেন্তে প্ৰথমে সতোপ্ৰধান, পিছত সতো-ৰজো-তমো। গতিকে ইয়াৰ পৰা সিদ্ধ হৈ যাব যে কেতিয়াও কোনোৱে নিৰ্বাণ ধামলৈ যোৱা নাই। সকলোৱে এই চক্ৰত আহিবই লাগিব। প্ৰত্যেকেই সতো, ৰজো, তমোলৈ আহিবই লাগিব। ইব্ৰাহিম, বুদ্ধ, যীশুখ্ৰীষ্ট আদিও মনুষ্যই আছিল। ৰাতি পিতাৰ বহুত চিন্তন চলে। চিন্তনত আকৌ টোপনিৰ নিচা নোহোৱা হৈ যায়, টোপনি ভাঙি যায়। বুজাবলৈ বহুত ভাল যুক্তি লাগে। তেওঁলোকৰো বিৰাট ৰূপ বনাব লাগে। তেওঁলোকৰ ভৰি অন্তিমত দেখুৱাব লাগে তাৰ পিছত লিখনিৰে বুজাব লাগে। সন্তানসকলে বুজাব লাগে যীশুখ্ৰীষ্ট যেতিয়া আহে তেৱোঁ সতো-ৰজো-তমো অৱস্থাৰ মাজেৰে পাৰ হ'ব লাগে। সত্যযুগততো তেওঁ নাহে। পিছতহে আহিব লাগে। এনেকৈ কোৱা হ'ব যীশুখ্ৰীষ্ট স্বৰ্গলৈ নাহিব! এয়াতো পূৰ্ব নিৰ্ধাৰিত খেল। তোমালোকে জানা যীশুখ্ৰীষ্টৰ আগতেও ধৰ্ম আছিল পিছত সেয়াই পুনৰাবৃত্তি হয়। নাটকৰ ৰহস্য বুজাব লাগে। প্ৰথমতে পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। পিতাৰ পৰা কেনেকৈ চেকেওত উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়? গায়নো আছে চেকেওত জীৱনমুক্তি। চোৱা, পিতাৰ কিমান চিন্তন চলে। পিতাৰ ভূমিকা হৈছে বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰা। ঈশ্বৰীয় জন্মসিদ্ধ অধিকাৰ, "এতিয়া নহ'লে কেতিয়াও নহ'ব" এই বাক্য শাৰী লিখা আছে। 'জীৱনমুক্তি' শব্দটি লিখিব লাগে। লিখনি স্পষ্ট হ'লে বুজাবলৈ সহজ হ'ব। জীৱনমুক্তিৰ উত্তৰাধিকাৰ পালা। জীৱনমুক্তিত ৰজা, ৰাণী, প্ৰজা সকলো আছে। সেয়েহে লিখনিও ঠিক কৰিব লাগে। চিত্ৰ অবিহনেও বুজাব পাৰি। কেৱল ইংগিতেৰেও বুজাব পৰা যায়। এয়া হৈছে পিতা, এয়া উত্তৰাধিকাৰ। যি যোগযুক্ত হ'ব তেওঁ ভালকৈ বুজাব পাৰিব। সকলো যোগৰ ওপৰতে নিৰ্ভৰ কৰে। যোগৰ দ্বাৰা বুদ্ধি পবিত্ৰ হয়, তেতিয়াহে ধাৰণা হ'ব। ইয়াৰ কাৰণে দেহী-অভিমানী অৱস্থা লাগিব। সকলো পাহৰিব লাগে। শৰীৰো পাহৰিব লাগে। বঢ়, এতিয়া আমি উভতি যাব লাগিব, এই দুনিয়াতো শেষ হৈ যাব। এওঁৰ (ব্ৰহ্মা) কাৰণতো সহজ হয় কিয়নো

তেওঁৰ ধান্দাই হৈছে এয়া। গোটেই দিন বুদ্ধি ইয়াতে লাগি থাকে। বাৰু, যিয়ে গৃহস্থ ব্যৱহাৰত থাকে তেওঁলোকেতো কৰ্ম কৰিব লাগে। স্থূল কৰ্ম কৰোঁতে এই কথাবোৰ পাহৰি যায়, পিতাৰ স্মৃতি পাহৰি যায়। পিতাই নিজে নিজৰ অনুভৱ শুনায়। বাবাক স্মৰণ কৰো, বাবাই এই ৰথক খুৱাই আছে আকৌ পাহৰি যাওঁ সেয়েহে বাবাই বিচাৰ কৰে যেতিয়া ময়েই পাহৰি যাওঁ, তেন্তে এই বেচেৰাসকলৰ কিমান কষ্ট হয় চাগে! এই চাৰ্ট কেনেকৈ বুদ্ধি কৰিব পৰা যায়? প্ৰবৃত্তি মাৰ্গৰ সকলৰ কাৰণে কঠিন হয়। তেওঁলোকে মেহনত কৰিব লাগিব। বাবাইতো সকলোকে বুজায়। যিয়ে পুৰুষাৰ্থ কৰে তেওঁ ফলাফল লিখি পঠাব পাৰে। পিতাই জানে সঁচাকৈয়ে কঠিন হয়। বাবাই কয় ৰাতি মেহনত কৰা। তোমালোকৰ ভাগৰ সকলো নোহোৱা হৈ যাব, যদিহে তোমালোকে যোগযুক্ত হৈ বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰি থাকা। পিতাই নিজৰ অনুভৱ শুনায় – কেতিয়াবা অন্য কথালৈ বুদ্ধি গুচি গ’লে মূৰ গৰম হৈ যায়। আকৌ সেই ধুমুহাৰ পৰা বুদ্ধি উলিয়াই এই বিচাৰ সাগৰত মন্ত্ৰন কৰিবলৈ লাগি যাওঁ, তেতিয়া মূৰ পাতল হৈ যায়। মায়াৰ ধুমুহাতো অনেক প্ৰকাৰৰ আহে। এই ফালে বুদ্ধি লগালে সেই সকলো ভাগৰ নোহোৱা হৈ যায়, বুদ্ধি সতেজ হৈ যায়। বাবাৰ সেৱাত লাগি গ’লে যোগ আৰু জ্ঞানৰ মাখন পোৱা যায়। এয়া বাবাই অনুভৱ শুনাই আছে। পিতাইতো সন্তানসকলক ক’ব - এনেকুৱা-এনেকুৱা হ’ব, মায়াৰ বিকল্পও (ব্যৰ্থ সংকল্পও) আহিব। বুদ্ধিক পুনৰ সেইফালে লগাই দিব লাগে। চিত্ৰ হাতত লৈ তাৰ ওপৰত চিন্তন কৰিব লাগে, তেতিয়া মায়াৰ ধুমুহা উৰি যাব। বাবাই জানে যে মায়া এনেকুৱা যিয়ে পিতাৰ স্মৃতিত থাকিব নিদিয়। অলপ সংখ্যকহে আছে যি পুৰা স্মৃতিত থাকে। ডাঙৰ-ডাঙৰ কথাতো বহুত কয়। যদি পিতাৰ স্মৃতিত থাকে তেন্তে বুদ্ধি স্বচ্ছ হৈ থাকিব। স্মৃতিত থকাৰ নিচিনা মাখন আৰু নাই। কিন্তু স্থূল বোজা বহুত থাকিলে স্মৃতি কমি যায়।

মুন্সাইত চোৱা যেতিয়া পোপ আহিছিল, কিমান তেওঁৰ মহিমা কৰিছিল যেনসকলোৰে ভগৱান আহি গৈছিল। শক্তিশালী হয় নহয় জানো। ভাৰতবাসীয়ে নিজৰ ধৰ্মৰ কথা নাজানে। নিজৰ ধৰ্ম হিন্দু বুলি কৈ থাকে। হিন্দু কোনো ধৰ্মই নহয়। ক’ৰ পৰা আহিল, কেতিয়া প্ৰতিষ্ঠা হ’ল, কোনেও নাজানে। তোমালোকৰ জ্ঞানৰ উচল আহিব লাগে। শিৱ শক্তিসকলে জ্ঞানত উচল মাৰিব লাগে। তেওঁলোকেতো শক্তিক সিংহৰ ওপৰত দেখুৱাইছে। এয়া সকলো জ্ঞানৰ কথা। অন্তিমত যেতিয়া তোমালোকৰ শক্তি আহিব, তেতিয়া সাধু-সন্তসকলকো বুজাব। ইমান জ্ঞান যেতিয়া বুদ্ধিত থাকিব তেতিয়া উচল আহিব। যেনেকৈ চক্ৰাতা গাঁওত খেতিয়কসকলক শিক্ষকে পঢ়ায় কিন্তু তেওঁলোকে নপঢ়ে। তেওঁলোকৰ খেতি-বাতিয়ে ভাল লাগে। তেনেকৈ আজিৰ মনুষ্যক এই জ্ঞান দিলে ক’ব এয়া ভাল নালাগে, আমিতো শাস্ত্ৰ পঢ়িব লাগে। কিন্তু ভগৱানে স্পষ্টকৈ কয় - জপ, তপ, দান, পুণ্য আদিৰ দ্বাৰা বা শাস্ত্ৰ পঢ়ি মোক কোনেও পোৱা নাই। নাটকৰ বিষয়ে নাজানে। এয়া জানো জানে যে নাটকত ভাওৰীয়া আছে, ভূমিকা পালনকৰিবলৈ এই চোলা পিন্ধিছে। এয়া হৈছেই কাঁইটৰ জংঘল। ইজনে-সিজনক কাঁইটেৰে বিন্ধে, লুত-পাত কৰে, মৰামৰি কৰি থাকে। চেহেৰা দেখাত যদিও মনুষ্যৰ দৰে কিন্তু কৰ্ম বান্ধৰৰ দৰে। পিতাই বহি সন্তানসকলক বুজায়। কোনোবা নতুন শুনিলে গৰম হৈ যাব। সন্তানসকল জানো গৰম হ’ব। পিতাই কয় - মই সন্তানসকলকহে বুজাওঁ। সন্তানকতো মাতা-পিতাই সকলো কথা ক’ব পাৰে। সন্তানক পিতাকে চৰ মৰিলেও আনে জানো কিবা কৰিব পাৰে। মাতা-পিতাৰ কৰ্তব্য হ’ল সন্তানৰ শুধৰণি কৰা। কিন্তু ইয়াত সেই আইন নাই। যি কৰ্ম মই কৰিম মোক দেখি আনেও কৰিব। গতিকে বাবাই যি বিচাৰ সাগৰ মন্ত্ৰন কৰিলে সেয়াও শুনালে। এওঁ প্ৰথম নম্বৰত আছে, এওঁ ৪৪ জন্ম ল’বলগীয়া লয়। তেন্তে অন্য যিসকল ধৰ্মৰ গুৰিয়াল (ধৰ্মপ্ৰতিষ্ঠাপক) আছে তেওঁলোক আকৌ নিৰ্বাণত কেনেকৈ যাব। তেওঁলোক সত্য, ৰজা, তমো অৱস্থালৈ নিশ্চয় আহিব লাগিব। প্ৰথম নম্বৰত লক্ষ্মী-নাৰায়ণ যি বিশ্বৰ মালিক হয়। তেওঁলোকেও ৪৪ জন্ম ল’বলগীয়া হয়। মনুষ্য সৃষ্টিত যি অতিকৈ উচ্চ নতুন পুৰুষ আছে তেওঁলোকৰ লগত নতুন স্ত্ৰীও লাগে। নহ’লে স্ত্ৰী অবিহনে জন্ম কেনেকৈ হ’ব? সত্যযুগত নতুন মানৱ হৈছে এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণ। পুৰণিৰ পৰাই নতুন হয়। এওঁলোকতো অলৰাওও (সৰ্বতোমুখী) ভূমিকা পালন কৰোঁতা। বাকী সকলো সত্য, ৰজা, তমোলৈ আহে, পুৰণা হয় আকৌ পুৰণিৰ পৰা নতুন হৈ যায়। যেনেকৈ যীশুখ্ৰীষ্ট প্ৰথমে নতুন হৈ আহিছিল পিছত পুৰণা হৈ গ’ল আকৌ নতুন হৈ আহিব, নিজৰ সময়ত। এয়া ভালকৈ বুজিবলগীয়া কথা। ইয়াত যোগ ভাল হ’ব লাগে। সম্পূৰ্ণ সমৰ্পণো হ’ব লাগিব তেতিয়াহে অধিকাৰী হ’ব পাৰিব। সমৰ্পণ হ’লে পিতাই নিৰ্দেশনাও দিব পাৰিব যে এনেকৈ-এনেকৈ কৰা। কোনো সমৰ্পিত হয়, তেওঁকো কওঁ যে ব্যৱহাৰতো থাকা তেতিয়াহে বুদ্ধিৰ বিষয়ে জানিব পৰা যাব। ব্যৱহাৰত থাকি জ্ঞানৰ ধাৰণা কৰা, উত্তীৰ্ণ হৈ দেখুওৱা। গৃহস্থত নাযাব। ব্ৰহ্মচাৰী হৈ থকাতো বহুত ভাল। পিতাই সকলোৰে হিচাপৰ বিষয়েও সোধে। মম্মা-বাবাৰ পালনা লৈছা যেতিয়া ঋণো পৰিশোধ কৰিব লাগে তেতিয়াহে বল পাব। নহ’লে পিতামো ক’ব যে মই ইমান যত্ন কৰি প্ৰতিপালন কৰিলো আৰু মোক এৰি দিলে। সকলোৰে নাড়িৰ স্পন্দন চাবলগীয়া হয়, তাৰ পিছত নিৰ্দেশনা দিয়া হয়। ধৰি লোৱা এওঁৰ (ব্ৰহ্মা) কিবা ভুল হৈ গ’ল তেন্তে পিতাই তেওঁক অভুল কৰি ঠিক কৰি দিয়ে। এৰোঁ খোজে প্ৰতি শ্ৰীমতত চলি থাকে। কেতিয়াবা লোকচান হৈ গ’লে বুজি লয় যে সেয়া নাটকত আছিল। আগলৈ আৰু তেনেকুৱা কথা হোৱা উচিত নহয়। ভুল হ’লেতো নিজৰ অন্তৰ দৃদ্ধ হৈ থাকে। ভুল কৰিলে তাৰ প্ৰতিকাৰ হিচাপে বহুত সেৱাত লাগি যাব

লাগে, পুৰুষাৰ্থ বহুত কৰিব লাগে। কাৰোবাৰ জীৱন গঢ়ি তোলা - এয়া হৈছে পুৰুষাৰ্থ।

পিতাই কয় - মোৰ যোগী আৰু জ্ঞানী সন্তান সকলোতকৈ প্ৰিয়। যোগত থাকি ভোজন ৰাখিলে, খুৱালে তেতিয়া বহুত উল্লসিত হ'ব পাৰে। এয়া হৈছে শিৱবাবাৰ ভাণ্ডাৰ। গতিকে শিৱবাবাৰ সন্তান নিশ্চয় এনেকুৱা যোগযুক্ত হ'ব। লাহে-লাহে অৱস্থা উচ্চ হৈ যায়। সময় নিশ্চয় লাগে। সকলোৰে কৰ্মবন্ধন নিজৰ-নিজৰ। কন্যাসকলৰ ওপৰত কোনো বোজা নাই। অৱশ্যে পুত্ৰসকলৰ আছে। পুত্ৰ ডাঙৰ হৈ গ'লে মাতা-পিতাৰ দায়িত্ব ল'বলগীয়া হয়। পিতাই ইমান বুজালে, ইমান দিনে প্ৰতিপালন কৰিলে গতিকে তেওঁলোকৰো প্ৰতিপালন কৰিব লাগিব। হিচাব পৰিশোধ কৰিব লাগে তেতিয়া তেওঁলোকো সুখী হ'ব। যি সুসন্তান হয় তেওঁলোকে কাম-ধাণ্ডাৰ পৰা আহি সকলো পিতাৰ সন্মুখত ৰাখে। ঋণ পৰিশোধ কৰিব নালাগিব জানো। বহুত বুজিবলগীয়া কথা। উচ্চ পদ পাবলগীয়া সকলেহে সিংহৰ দৰে উচল মাৰি থাকিব। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা আৰু বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

* ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ :-**

(1) যোগত থাকি ভোজন ৰাখিব লাগে। যোগত থাকিয়েই ভোজন খাব আৰু খুৱাব লাগে।

(2) পিতাই যি বুজাইছে তাৰ ওপৰত ভালকৈ বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰি যোগযুক্ত হৈ আনকো বুজাব লাগে।

বৰদান: পিতাৰ সমান প্ৰত্যেক আত্মা কে কৃপা বা দয়া কৰোঁতা মাষ্টাৰ দয়াশীল হোৱা।
যেনেকৈ পিতা দয়াশীল হয়, তেনেকৈ তোমালোক সন্তানসকলেও সকলোকে কৃপা বা দয়া কৰিবা কিয়নো পিতাৰ সমান নিমিত্ত হৈছা। ব্ৰাহ্মণ আত্মাৰ কেতিয়াও কোনো আত্মাৰ প্ৰতি ঘৃণা ভাৱ আহিব নোৱাৰে। লাগিলে কোনোবা কংসই হওঁক, জৰাসন্ধই হওঁক বা ৰাৱণেই হওঁক - যিয়ে নহওঁক তথাপি দয়াশীল পিতাৰ সন্তানে কেতিয়াও ঘৃণা নকৰিব, পৰিৱৰ্তনৰ ভাৱনা, কল্যাণৰ ভাৱনা ৰাখিব কিয়নো নিজৰে পৰিবাৰ হয়, পৰৰ বশীভূত হৈ আছে, পৰৰ বশীভূত হৈ থকাজনৰ ওপৰত ঘৃণাৰ ভাৱ নাই।

স্লোগান: মাষ্টাৰ জ্ঞান সূৰ্য হৈ শক্তি ৰূপী কিৰণ ৰ দ্বাৰা দুৰ্বলতা ৰূপী ময়লাক ভস্ম কৰি দিয়া।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!